

behang te verwijderen. Gewapend met een emmer water met zeepsop, een spons en een plamuurmes voor de hardnekkige restjes behang, ging ik de wanden van de kamer te lijf. Het natte papier rook lekker duf en liet zich meestal makkelijk verwijderen. Om de een of andere reden deed ik dit karweitje heel graag. Onder het behang waren oude kranten geplakt om de bobbelige structuur van de muren wat te verdoezelen. Tijdens het werk kon ik minutenlang staan mijmeren bij die oude stukken krant: Eddy Merckx wint de zoveelste koers. President Kennedy waarschuwt de Russen. Napalm-bommen zetten Vietnam in brand. Indira Gandhi wordt eerste minister van India.

Het bloemetjesbehang verborg dus krantekoppen: wereldnieuws dat ooit moet zijn doorgedrongen tot de mensen die het huis bewoonden. Deze gelaagdheid had iets heel bijzonders. Wat deed het behang? Dingen verhullen. Ze mooier maken dan ze in werkelijkheid zijn. Angsten voor nieuwe wereldbranden verdoezelen. Het papier met zijn vrolijke motieven probeerde die angst te sussen, probeerde een waas van gezelligheid te creëren. Het was een beschermende mantel tegen onheil. Maar het hield meer buitenshuis dan me lief was.

Ineens was daar bij het krabben die krantefoto van Sophia Loren. Ik was in de ban van die vrouw. Een filmdiva, prinses van mijn tijd, dat enorme décolleté. Waarom in godsnaam zat zij onder het behang verstopt?

De kamers die ik tot nu toe heb bewoond, hebben nooit een laagje behang gekend. Zelf rijstpapier vond ik moeilijk te verteren. De gelaagdheid van de muren in de kamers in het ouderlijk huis vormt een mooie metafoor voor het soort theater dat ik wil maken. Mijn repertoirekeuze wordt erdoor bepaald.

Klassiekers

Ik stel mijn repertoire bij voorkeur samen uit klassiekers. Soms bewerk ik die klassiekers zo grondig dat er een nieuw stuk ontstaat. Bijvoorbeeld de bewerkingen van Wintersprookje en Henrik de Vijfde die ik voor *Het Gevolg* maakte. Ik ontleen het verhaal en probeer dat verhaal zelf van repliek te dienen.

Er is ook een romantisch streven dat me telkens weer doet terugvallen op die oude teksten die men klassiekers noemt. Als archeoloog gravend in de achtertuin

Wintersprookje, *Het Gevolg* / Keon

van mijn bibliotheek op zoek naar unieke vondsten. Of geplet tussen kartonnen dozen op de derde verdieping van een antiquariaat. Gesmoord door de muffe lucht die opstijgt uit die oude hoeken. Niet zozeer de tekst ervaar ik als een vondst, want die is inmiddels via allerlei druktechnieken netjes overgeleverd, maar het bewustzijn dat zo'n stuk bevat. De geest die erin ronddwaalt. Nieuwsgierig ga ik op zoek naar de motieven.

Waarom heeft iemand ooit dit of dat stuk geschreven? Dat intrigeert me. Door het reconstrueren van het bewustzijn van de verschillende personages, probeer ik de motieven van de auteur te achterhalen. Ik probeer een tijdgeest te doorgronden. Een denken over de dingen. Zoals de archeoloog uit brokstukken de vermoedelijke vaas in elkaar weet te puzzelen, zo wil ik als theatermaker met de acteurs de zinnen moduleren tot een levend geheel. Maar in tegenstelling tot

de situatie van de archeoloog wordt dit proces sterk bepaald door mijn persoonlijk referentiekader. Het is niet louter reconstructie. Het onderzoek is archeologisch van aard maar het onthult niet enkel vroegere existentiële twijfels. Mijn eigen leven en ervaringen zijn determinerend voor het omgaan met de klassieke tekst.

Het ideale stuk uit mijn repertoire lijkt op het oude behangpapier uit mijn ouderlijk huis. Ik wil blijven schrapen en kijken wat erachter zit.

Ignace Cornelissen

De auteur is artistiek leider van Het Gevolg.